

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobkyně: **X. H.**
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům z. s.
sídlem Poděbradská 5, Praha 9, 190 00

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2025, č. j. OAM-32/ZA-ZA11-D07-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala dne 20. 2. 2025 žalobu proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný shledal žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“), a rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona. Zároveň rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria

a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států („nařízení Dublin III“), je Francouzská republika.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Žalobkyně namítla, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný také nedostatečně posoudil systémové nedostatky azylového systému ve Francii.
3. K nedostatečnému posouzení systematických nedostatků francouzského azylového systému uvedla, že by v případě její cesty do Francouzské republiky mohla být vystavena ponižujícímu nebo dokonce nelidskému zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 4 Listiny základních práv EU.
4. Žalobkyně namítla, že v rámci rozhodování žalovaný vycházel ze skutečností, že nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí či stanovisko, což však dle žalobkyně spolehlivě neznačí, že v rámci francouzského azylového systému nedochází k systematickým nedostatkům.
5. Žalobkyně uvedla, že tvrzení žalovaného o Francii jako bezpečné zemi původu je irelevantní, protože tento status nezohledňuje fungování azylových zařízení. Argument, že stovky uprchlíků žádají ve Francii o mezinárodní ochranu, podle žalobkyně nevypovídá o reálném fungování azylového systému. Naopak, vysoký počet žádostí může naznačovat přetížení systému, což by mohlo vést k nedostatečnému zajištění důstojných životních podmínek pro žadatele. Žalobkyně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně, který podobné argumenty žalovaného ve vztahu k azylovému systému Španělska označil za absurdní (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2020, č. j. 41 Az 21/2020-83).
6. Žalovaný podle žalobkyně nevycházel z žádných zpráv, které by podrobněji popisovaly podmínky ve francouzských azylových zařízeních. Odkázal pouze na *Informaci OAMP Francie, Azylový systém ze dne 12. 8. 2024* týkající se azylového systému ve Francouzské republice a uvedl výčet témat, kterým se tato zpráva věnuje. Zpráva ovšem poskytuje zcela obecné informace a žalovaný s nimi dále nepracoval a nerozvedl je k situaci žalobkyně. Tento dokument tak nemůže vycházet ze zkoumání faktického fungování přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francii a reálných podmínek ve francouzských azylových zařízeních. Navíc podmínky v azylových zařízeních musí primárně zkoumat správní orgán, který by měl shromáždit přesné a aktuální informace z různých zdrojů (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2020, č. j. 41 Az 21/2020-83).
7. Následně žalobkyně uvedla, že Francie zaznamenala nárůst počtu žádostí o azyl, což způsobuje problémy s ubytováním. Žadatelé jsou odkázáni na prefektury, které mohou být vzdálené až 200 km, a musí se tam dopravit sami. Po podání žádosti je malá šance na získání ubytování, o čemž rozhoduje správní orgán dle vlastní metodiky. Francouzský azylový systém je přetížený, žadatelům hrozí bezdomovectví a tato situace se nemá léšit. Komise OSN k Úmluvě o odstranění všech forem rasové diskriminace upozornila na nedostatečné ubytovací podmínky, kdy 653 lidí žilo v nevyhovujících podmínkách nebo nelegálních táborech. Žalobkyně tvrdí, že správnímu orgánu byly tyto informace známy, ale své posouzení uzavřel tvrzením, že ve Francii bude mít možnost zlepšit svou situaci nad rámec poskytované finanční pomoci.

8. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný nevzal v potaz právo žalobkyně na rodinný život a napadené rozhodnutí tak nepřiměřeně zasahuje do jejího soukromého a rodinného života. V České republice má náboženskou komunitu a bratra, kteří jí mohou pomoci, zatímco ve Francii by mohla čelit nebezpečí ponižujícího zacházení. Žalobkyně má ke svému bratrovi blízký vztah a jeho podpora po útěku ze země původu je pro ni zásadní. I přes to, že její bratr není jejím rodinným příslušníkem ve smyslu nařízení Dublin III, nelze jej považovat za neexistujícího a správní orgán měl tuto skutečnost vzít v potaz.
9. Následně žalobkyně namítla, že žalovaný nedostatečně odůvodnil nevyužití diskreční pravomoci podle čl. 17 nařízení Dublin III, přestože je případné využití tohoto oprávnění na úvaze správního orgánu a není na něj právní nárok, má správní orgán povinnost odůvodnit jeho nevyužití, pakliže existují okolnosti indikující možnou existenci důvodů hodných zvláštního zřetele (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24).
10. Ve Francii dle žalobkyně dochází k systematickým problémům azylového systému, kterým správní orgán nevěnoval dostatečnou pozornost. Tato situace je indikátorem, že existují okolnosti, které by mohly zakládat důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný tak byl povinen nevyužití diskrečního oprávnění odůvodnit, což však učinil nedostatečně. Žalobkyně odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, kde je stanoveno, že čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III neznamená právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit. Žalobkyně tvrdí, že žalovaný řádně, racionálně a přiměřeně konkrétním okolnostem nezkoumal, zda existují skutečnosti pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
11. Žalobkyně současně s žalobou podala návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Odůvodnila jej tím, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu nemá odkladný účinek podle § 32 odst. 2 zákona o azylu. Výkon rozhodnutí by pro ni znamenal nepoměrně větší újmu než přiznání odkladného účinku, a zároveň takové rozhodnutí není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
12. Žalobkyně uvedla, že bez přiznání odkladného účinku budou omezena její práva v průběhu řízení, protože bude muset vycestovat a její možnost komunikace s právníky bude omezena. Ve Francii jí hrozí riziko nelidského a ponižujícího zacházení, porušení zásady non-refoulement, porušení práva na rodinný a soukromý život a omezení procesních práv. Žalobkyně považuje za nutné setrvat v České republice minimálně do rozhodnutí soudu o žalobě, aby se vyhnula vážné újmě.
13. Žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Žalobkyně rovněž navrhla, aby soud rozhodl o přiznání odkladného účinku její žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Uvedl, že Francouzská republika je státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu podle čl. 3 nařízení Dublin III. K námitce žalobkyně ohledně systémových nedostatků azylového systému ve Francii žalovaný uvedl, že se řádně vypořádal s existencí či neexistencí případných systémových nedostatků. Zhodnotil, že ubytovací kapacity ve Francii plně nepostačují k ubytování všech žadatelů, ale tamní systém tuto situaci plnohodnotně řeší. Žaloba je podle

žalovaného založena na nekonkrétním nesouhlasu žalobkyně se závěry žalovaného bez potřebného hmotněprávního individualizovaného přesahu.

15. Žalovaný se zabýval situací žalobkyně i ve světle čl. 17 nařízení Dublin III, podle kterého se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Žalobkyně nemá na území České republiky žádné přímé rodinné příslušníky vyjmenované v čl. 2 odst. g) nařízení Dublin III. Žalovaný hodnotil vztah žalobkyně k jejímu bratrovi, ale dospěl k závěru, že žalobkyně nemá v České republice vytvořeny žádné kulturně-sociální vazby. Připomněl, že samotné vycestování cizince neznemožňuje následnou žádost o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (rozsudek ze dne 28. listopadu 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71). Žalobkyně se nepotýká s žádným zdravotním omezením a neužívá pravidelně léky. V České republice dříve nepobývala a nemá zde vytvořeny žádné kulturní vazby. Je samostatná a soběstačná, schopná orientovat se na území cizího státního celku.
16. Žalobkyně byla držitelkou víza vydaného Francouzskou republikou, které podle čl. 12 nařízení Dublin III určuje příslušnost Francie k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný požádal Francouzskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, což Francie uznala.
17. K návrhu na přiznání odkladného účinku žalovaný uvedl, že neshledává naplnění žádného z důvodů uvedeného v § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“) a s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí. Důsledkem napadeného rozhodnutí není přímé vyhoštění žalobkyně do země původu, ale její předání do Francie za účelem posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Poskytnutí odkladného účinku žalobě má vždy mimořádný charakter. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl a žalobě odkladný účinek nepřiznal.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.
19. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný shledal žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou, státem příslušným k posouzení podané žádosti je dle žalovaného Francouzská republika.
20. Žalovaný požádal Francouzskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, přičemž dopisem doručeným dne 20. 1. 2025 Francouzská republika svou příslušnost uznala.
21. Žalobkyně je státní příslušnicí Čínské lidové republiky. Žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany v České republice, přičemž důvodnost své žádosti odůvodnila obavami z pronásledování a ze zadržení čínskými státními orgány, neboť je členkou náboženské organizace (Církev všemohoucího boha).
22. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně dále doplnila, že není politicky aktivní, je svobodná a nemá žádné děti. Žalobkyně je zdravá a neužívá žádné léky. Posledním místem pobytu v její vlasti bylo město Denfeng, provincie Henan.

Žalobkyně dále uvedla, že dne 27. 12. 2024 cestovala letecky z Pekingu do Prahy a od té doby se nachází na území České republiky. K cestě měla k dispozici turistické vízum Francouzské republiky.

23. Při pohovoru konaném dne 14. 1. 2025 žalobkyně uvedla, že si vyřídila francouzské vízum, neboť hledala rychlou možnost, jak vycestovat z vlasti a na internetu zjistila, že francouzské vízum dostane relativně rychle. Ráda by však žila v České republice, neboť zde má bratra. Chtěla by žít ve stejném městě jako její bratr a najít si tam bydlení. Ve Francouzské republice nikoho nezná a nemá k tomuto státu žádný vztah. V Čínské lidové republice žila nejdříve se svými rodiči, avšak poté, co ji začalo hrozit pronásledování kvůli náboženskému přesvědčení, bydlela u různých členů církve. Ke svému bratrovi uvedla, že se dlouho neviděli a nebyli v kontaktu. Mělo by mu být přibližně 32 let, je o 12 let starší než žalobkyně.
24. Žalobkyně následně dne 22. 1. 2025 písemně doplnila, že v roce 2017 ji spolužačka předala evangelium a po nějaké době začala věřit Božímu slovu. Žalobkyně docházela na shromáždění, kde ji tamní sestra varovala, aby nehovořila o víře v boha na veřejnosti a na internetu, neboť věřícím lidem hrozí zatčení policií. Pokud by čínský občan zjistil o někom, že je věřící, má povinnost tuto informaci nahlásit policii. Na začátku roku 2023 žalobkyně začala pracovat v církvi, následně byla zvolena kazatelkou. V dubnu 2024 policie zatkla sestru z náboženské komunity, která pod nátlakem policie vyžadovala jména věřících, včetně jména žalobkyně. Následně po žalobkyni začala pátrat policie. Žalobkyně se ukrývala u své známé ve sklepě, tuto však policie zatkla z důvodu její víry. Poté žalobkyně vyhledala na internetu informace ohledně získání francouzského víza, které lze vyřadit rychle. Po vydání víza si koupila letenky do České republiky, kam dne 27. 12. 2024 přicestovala.
25. Při posuzování žalobních námitek soud vycházel z následující právní úpravy.
26. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
27. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení (o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) zastaví, je-li žádost nepřijatelná.
28. Přímo použitelným předpisem Evropské unie, na který citované ustanovení zákona o azylu odkazuje, je nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení platí, že „členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“ Podle čl. 3 odst. 2 věty první téhož nařízení platí, že „pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“ Druhá věta tohoto ustanovení upravuje výjimku z přemístění žadatele z důvodů systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v příslušném členském státě: „Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského

státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

29. Pro nyní posuzovanou věc je dále podstatný čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, podle něž *„pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.“* K posouzení žádosti je v takovém případě příslušný členský stát, který povolení k pobytu nebo vízum vydal.
30. Zároveň podle čl. 17 nařízení Dublin III se může každý členský stát rozhodnout, odchýlně od čl. 3 odst. 1, posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Jedná se o tzv. diskreční ustanovení nařízení Dublin III.
31. V tomto řízení je nutné zabývat se především otázkou, zda azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francii s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Dále je třeba zvážit, zda bylo namístě, aby žalovaný přikročil k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, a zda tato úvaha žalovaného, tj. správní uvážení, bylo v mezích zákona či nikoliv. Mezi účastníky není sporné to, že prvním členským státem, ve kterém žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu, je Francouzská republika.
32. Nejvyšší správní soud již několikrát judikoval, že při výkladu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která je implicitně zakotvena právem EU a rozvíjena judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Samotný koncept společného evropského azylového systému vychází z předpokladu, že všechny členské státy respektují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává, a že mezi nimi panuje vzájemná důvěra v dodržování těchto zásad. K přerušení mechanismu přemísťování žadatelů o azyl do státu odpovědného za posouzení žádosti může dojít pouze v případech, kdy dojde k vážnému porušení těchto práv ze strany daného státu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2020, č. j. 4 Azs 170/2020-40).
33. Podle *Informace OAMP Francie, Azylový systém ze dne 12. 8. 2024*, kterou si žalovaný obstaral a vyšel z ní jako z podkladu pro vydání rozhodnutí, nebyly zjištěny okolnosti, jež by odpovídaly definici systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Ve francouzském azylovém řízení existují jisté dílčí nedostatky, které však nepředstavují systémové nedostatky takové intenzity, jak je má na mysli čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Z dokumentu také jednoznačně nevyplývá, že by žalobkyni po přemístění do Francie hrozilo nelidské či ponižující zacházení. Je nutné poznamenat, že samotný obecný nižší standard životních podmínek, v nichž se žadatelé ve Francii nacházejí, nezakládá systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 nařízení Dublin III, značící hrozbu nelidského či ponižujícího zacházení.
34. Je třeba zdůraznit, že Francie je právoplatným členem EU, státní moc dodržuje právní předpisy i lidská práva, Francie rovněž ratifikovala mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a je považována za bezpečnou zemi nejen ČR, ale i ostatními státy EU. Na úrovni EU, a to ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva

či Soudního dvora Evropské unie, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí či doporučení pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francii dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Stejně tak ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Francie. Francii je proto třeba mít za zemi, kde žadatelům o azyl nehrozí nelidské nebo ponižující zacházení. A to na rozdíl od zemí, které byly v minulosti, nejen mezinárodními soudy, označeny za země, ve kterých může docházet k systémovým nedostatkům.

35. Při rozhodování ve věci žalobkyně měl krajský soud na zřeteli rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019-26, který uvedl, že „*K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny EU, musí dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu (rozsudek velkého senátu Soudního dvora Jawo, bod 91, odkazující na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 2011, M. S. S. proti Belgii a Řecku, bod 254). Této obzvláště vysoké míry závažnosti by bylo podle Soudního dvora dosaženo, pokud by se osoba, která je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat, a kterou by bylo poškozováno její tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností. Uvedená míra závažnosti tudíž není dána v situacích, které třebaže se vyznačují značně nejistou situací dotčené osoby či podstatným zhoršením jejích životních podmínek, neznamenají vážnou materiální deprivaci, kdy se tato osoba ocitá v natolik závažné situaci, že takovou situaci lze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení (rozsudek Soudního dvora Jawo, body 92 a 93). V případě nedostatků týkajících se řízení o mezinárodní ochraně by se muselo jednat o nedostatky obdobné intenzity, jakou Soudní dvůr zmínil v souvislosti s životními podmínkami.*“ Krajský soud však shodně s žalovaným dospěl k názoru, že o takovou míru závažnosti nedostatků v případě francouzského azylového systému se nejedná.
36. Soud konstatuje, že při posuzování věci žalovaný dostatečně zkoumal, zda podmínky azylového řízení a přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu ve Francii naplňují znaky systémových nedostatků, které by mohly představovat riziko zacházení odporujícího čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Při hodnocení však nebyly zjištěny skutečnosti, jež by opodstatňovaly závěr, že by azylový systém ve Francii vykazoval tak závažné strukturální problémy, jež by vedly k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení s žadateli.
37. Na základě všech zjištěných okolností a s přihlédnutím k obsahu správního spisu dospěl soud k závěru, že Francie nadále splňuje charakteristiky bezpečné země původu ve smyslu zákona o azylu. Ve věci nebyly zjištěny žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o existenci systémových nedostatků v řízeních o žádostech o mezinárodní ochranu nebo v podmínkách přijetí žadatelů, jejichž závažnost by mohla vést k riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.
38. Dále se soud zabýval, zda žalovaný dostatečně zkoumal možnosti uplatnění diskreční pravomoci České republiky podle čl. 17 nařízení Dublin III.

39. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvedl, že „Cílem dublinského systému, který se v současnosti opírá o nařízení Dublin III, je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping – ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.“ (Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24).
40. Státy jsou povinny učinit úvahu o aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení, pokud zde jsou takové okolnosti případu, které jsou hodné zvláštního zřetele. V takovém případě mají povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem, nejedná se však o libovůli těchto států (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24).
41. Dospějí-li tedy správní orgány k tomu, že jsou zde takové okolnosti, z nichž je patrné, že je namístě zkoumat možné použití diskrečního oprávnění, jsou ve svém rozhodnutí povinny náležitým a přezkoumatelným způsobem učinit úvahy o neaplikování čl. 17 nařízení Dublin III (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2023, č. j. 4 Azs 178/2023-30).
42. Správní soudy při přezkumu správního rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení, a to včetně rozhodnutí o neaplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, zkoumají pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či správní uvážení nezneužil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2024, č. j. 6 Azs 331/2023-40).
43. Žalovaný se případnou aplikací čl. 17 nařízení Dublin zabýval. V rozhodnutí uvedl, že se žalobkyně nepotýká s žádným zdravotním omezením ani neužívá pravidelně léky, je soběstačná a samostatná. V České republice dosud nepobývala a nemá zde vytvořeny žádné kulturně-sociální vazby. Pokud jde o jejího bratra, tento není ve smyslu čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III rodinným příslušníkem. Žalobkyně se svým bratrem společně nesetrvává. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že tato okolnost sama o sobě nezakládá domněnku nezbytnosti aplikace diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III.
44. Pokud jde o rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2020, č. j. 41 Az 21/2020-83, o který se žalobkyně ve své žalobě opírala, krajský soud uvádí, že se toto rozhodnutí sice týkalo užití diskrečního oprávnění z důvodu, že na území ČR měl bratr žalobce udělen azyl. Nicméně diskreční oprávnění bylo v této věci uděleno i z toho důvodu, že žadatelé byli zranitelné osoby ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, jelikož s nimi cestovalo nezletilé dítě ve věku 2 let. Žalobkyně však nelze považovat za zranitelnou osobou ve smyslu tohoto ustanovení.
45. Žalovaný se při svých úvahách libovůle nedopustil, naopak zhodnotil všechny relevantní skutečnosti a dospěl k logicky odůvodněnému závěru o neaplikování diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III v případě žalobkyně. Soud tak shledává dostatečným a adekvátním odůvodnění, proč žalovaný nepřistoupil k aplikaci diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III a neposoudil sám žalobkyninu žádost o mezinárodní ochranu i

přes svou nepříslušnost. Soud proto uzavírá, že se žalovaný nedopustil jakékoli nezákonnosti při posouzení aplikace čl. 17 nařízení Dublin III.

46. Soud již nerozhodoval o žádosti žalobkyně o přiznání odkladného účinku žaloby. Dospěl totiž k závěru, že o ní není třeba rozhodovat, jelikož při rozhodnutí o samotné žalobě v běhu lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku je samostatné rozhodování o této žádosti již nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku přinést ochranu jen po dobu řízení o žalobě.

V. Závěr a náklady řízení

47. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobkyní jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
48. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. března 2025

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: R. V.

